בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַה״צ **רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעזֶער** שְׁלִיט״א

לֵיל שַׁבַּת־קֹדֶשׁ פָּרָשַׁת חֻקַּת תשפ״ב

דִּבֵּר מוֹ״ר שְׁלִיטָ״א דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים עַל־פִּי דִּבְרֵי רַבֵּנוּ זַ״ל בְּשִׂיחוֹת־הָר״ן סִימָן ז׳, הַמְדַבֵּר מֵעִנְיַן הַהִתְרַחֲקוּת שֶׁמְּבִיאָה לְהִתְקָרְבוּת, עַיֵּן שָׁם.

***

פָּתַח וְאָמַר מוֹ״ר שְׁלִיטָ״א: פָּרָשַׁת חֻקַּת, עוֹסֶקֶת בִּתְחִלָּתָהּ מֵעִנְיְנֵי פָּרָה אֲדֻמָּה, שֶׁהִיא הַטָּהֳרָה מֵהַטֻּמְאָה הֲכִי חֲמוּרָה שֶׁיֶּשְׁנָהּ - טֻמְאַת מֵת, אָבִי אָבוֹת הַטֻּמְאָה, וְנֶאֱמְרָה בִּלְשׁוֹן ״חֹק״, מֻחְמַת שֶׁאֵין לָהּ טַעַם, כִּלְשׁוֹן רַשִׁ״י: **לְפִי שֶׁהַשָּׂטָן וְאֻמּוֹת הָעוֹלָם מוֹנִין אֶת יִשְׂרָאֵל, לוֹמַר ׳מָה הַמִּצְוָה הַזֹּאת וּמָה טַעַם יֵשׁ בָּהּ׳, לְפִיכָךְ כָּתַב בָּהּ ׳חֻקָּה׳ - גְּזֵרָה הִיא מִלְּפָנַי, אֵין לְךָ רְשׁוּת לְהַרְהֵר אַחֲרֶיהָ.**

עִנְיָן שֶׁל ״טַעַם״ סוֹבֵב וְהוֹלֵךְ עַל עִנְיַן טַעַם הָאָדָם בְּחַיָּיו; הָעִקָּר בָּזֶה הָעוֹלָם, שֶׁאָדָם יִזְכֶּה לְהַרְגִּישׁ טַעַם טוֹב בְּחַיָּיו, וְלֹא שֶׁיִּהְיוּ חַיָּיו בְּטַעַם מָרוֹר, חַס וְשָׁלוֹם, אֶלָּא חַיִּים מְתוּקִים, חַיֵּי גַּן־עֵדֶן עֶלְיוֹן־אֲדֻמּוֹת.

כִּי זֹאת צְרִיכִין לָדַעַת, שֶׁכָּל הָעִנְיָן שֶׁל פָּרָה אֲדֻמָּה שַׁיָּךְ גַּם בְּיָמֵינוּ אָנוּ, וְכַמּוּבָא בִּדְבְרֵי רַבֵּנוּ זַ״ל (לִקּוּטֵי־מוֹהַר״ן, חֵלֶק א׳, סִימָן נה), עַל הַפָּסוּק (הוֹשֵׁעַ יד, ג) **״וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ״**, שֶׁעַל־יְדֵי הַפֶּה יְכוֹלִין לִזְכּוֹת לְטָהֳרַת פָּרָה אֲדֻמָּה, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִזְכֶּה לְהִטָּהֵר מִכָּל הַטֻּמְאוֹת, אַף מִן הַחֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר.

בְּרַם, הַסְּמ״ךְ־מֵ״ם אֵינֶנּוּ יוֹשֵׁב בְּשֶׁקֶט, וְהוּא בָּא וּמַחְלִישׁ אֶת הָאָדָם: ״מָה הַמִּצְוָה הַזֹּאת וּמָה טַעַם יֵשׁ בָּהּ״ - ״הֲלֹא אֵין לְךָ שׁוּם טַעַם טוֹב, אַתָּה כֻּלְּךָ מְלֻכְלָךְ וּמָלֵא בְּמָרוֹר, וְאֵין לְךָ שׁוּם טָהֳרָה, וְכִי אַתָּה חוֹשֵׁב שֶׁזֶּה מָה שֶׁיְּטַהֵר אוֹתְךָ?!...

אַךְ כְּנֶגֶד זֶה יֵשׁ לָנוּ אֶת הַצַּדִּיקִים שֶׁבְּכָל דּוֹר, שֶׁמַּכְנִיסִים בָּנוּ אֶת הַטָּהֳרָה הָאֲמִתִּית שֶׁל פָּרָה אֲדֻמָּה, וּמְגַלִּים לָנוּ שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד יָכוֹל לִזְכּוֹת לָזֶה.

הַשְּׁאֵלָה הִיא: אֵיךְ נִצּוֹלִים מִדִּבְרֵי ״הַשָּׂטָן וְאֻמּוֹת הָעוֹלָם״ הָאֲמוּרִים לְעֵיל? אֵיךְ מְגָרְשִׁים אֶת הַסְּמ״ךְ מֵ״ם מֵעָלֵינוּ - הַמַּסְתִּינוּ מֵהַטַּעַם הֶעָרֵב וְהַמָּתוֹק לְהֶפֶךְ מִזֶּה?

הִנֵּה בְּסוֹף פָּרָשַׁת פָּרָה אֲדֻמָּה, מֵבִיא רַשִׁ״י: ״וּמִדְרָשׁ אַגָּדָה מָצָאתִי בִּיסוֹדוֹ שֶׁל רַבִּי מֹשֶׁה הַדַּרְשָׁן״, וְשָׁם מַתְחִיל לְבָאֵר אַחַת לְאַחַת אֶת כָּל הַטְּעָמִים לְפָרָה אֲדֻמָּה בְּאֹפֶן נִפְלָא בְּיוֹתֵר, אֵיךְ כָּל עִנְיַן פָּרָה אֲדֻמָּה הוּא תִּקּוּן עַל חֵטְא הָעֵגֶל, דְּוָקָא פָּרָה - תָּבוֹא הָאִמָּא וּתְקַנַּח צוֹאַת בְּנָהּ, וְכֵן מַהִי ״אֲדֻמָּה״, מַדּוּעַ ״תְּמִימָה״ וְכוּ׳, דְּבָרִים נִפְלָאִים עַד מְאֹד.

וּבָזֶה הַתְּמִיהָה עוֹלָה: מַדּוּעַ מִתְּחִלָּה אוֹמֵר רַשִׁ״י שֶׁאֵין שׁוּם טַעַם לְכָךְ, וְהִיא גְּזֵרָה בִּלְבַד, בְּגֶדֶר ״חֹק״ וְכוּ׳, וְרַק לְבַסּוֹף מֵבִיא כָּל מִינֵי טְעָמִים כָּל כָּךְ נִפְלָאִים לְכָל עִנְיַן פָּרָה אֲדֻמָּה? לָמָּה לֹא אָמַר זֹאת בַּתְּחִלָּה?

אִיתָא בִּדְבְרֵי רַבֵּנוּ זַ״ל (שִׂיחוֹת־הָר״ן, סִימָן ז): **׳טוֹב מְאֹד מִי שֶׁיָּכוֹל לִשְׁפֹּךְ שִׂיחוֹ לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים כְּבֵן הַמִּתְחַטֵּא לִפְנֵי אָבִיו. כִּי הֲלֹא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּבָר קְרָאָנוּ בָּנִים כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: ״בָּנִים אַתֶּם לַה׳ אֱלֹקֵיכֶם״** (דְּבָרִים יד, א). **עַל כֵּן טוֹב מְאֹד לְפָרֵשׁ שִׂיחָתוֹ וְצַעֲרוֹ לִפְנָיו**

יִתְבָּרַךְ כְּבֵן שֶׁקּוֹבֵל לִפְנֵי אָבִיו, בִּתְנוּעוֹת שֶׁל חֵן וְרַחֲמִים (שֶׁקּוֹרִין פִּייֶעשְׁטֶשִׁין). וְאַף אִם נִדְמֶה לְהָאָדָם שֶׁלִּפְעָמִים אֵינוֹ כְּבֵן לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, עִם כָּל זֶה הֲלֹא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ קְרָאָנוּ בָּנִים כַּנַּ"ל [כִּי בֵּין כָּךְ וּבֵין כָּךְ קְרוּיִים לְךָ בָּנִים], וְאִם עַתָּה הוּא מְגָרֵשׁ אוֹתִי חַס וְשָׁלוֹם מִבְּחִינַת בֵּן, הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה, עָלַי לַעֲשׂוֹת אֶת שֶׁלִּי לַעֲשׂוֹת עַצְמִי כְּבֵן כַּנַּ"ל. וּמַה טּוֹב כְּשֶׁיָּכוֹל לְעוֹרֵר לִבּוֹ בְּתַחֲנוּנִים עַד שֶׁיִּבְכֶּה וְיוֹרִיד דְּמָעוֹת כְּבֵן לִפְנֵי אָבִיו'.

כָּאן מַתְחִיל רַבֵּנוּ זַ"ל אֶת שִׂיחָתוֹ בְּעִנְיָן שֶׁל הִתְחַזְּקוּת לְאָדָם, שֶׁיֵּדַע שֶׁהוּא בֵּן חָבִיב לְהַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא, וְהַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא מְצַפֶּה וּמְחַכֶּה לִשְׁמֹעַ קוֹל תְּפִלָּתוֹ, כִּי (קִדּוּשִׁין לוֹ.) "בֵּין כָּךְ וּבֵין כָּךְ קְרוּיִים לְךָ בָּנִים" [לְאַפּוּקֵי מִשִּׁיטַת רַבִּי יְהוּדָה שֶׁם שֶׁאוֹמֵר: רַק כְּשֶׁעוֹשִׂין רְצוֹנוֹ שֶׁל מָקוֹם קְרוּיִים בָּנִים], וְיִרְאֶה הָאָדָם לְהִתְחַזֵּק תָּמִיד וְכוּ'.

מַמְשִׁיךְ רַבֵּנוּ זַ"ל שִׂיחַת קָדְשׁוֹ, וּמֵבִיא מַעֲשֶׂה מִזְּקֵנוֹ הָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי נַחְמָן מֵהוֹרֶדֶנְקָא זי"ע: 'וְשָׁמַעְתִּי מַעֲשֶׂה מִזְּקֵנִי רַבִּי נַחְמָן זַ"ל כְּשֶׁהָיָה עַל הַסְּפִינָה' - לְכְאוֹרָה הָיָה זֶה בִּנְסִיעָתוֹ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי הֲרֵי אָמְנָם בְּחַיֵּי רַבּוֹ הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב הַקָּדוֹשׁ, לֹא נָסַע לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, אֲבָל אַחַר הִסְתַּלְּקוּת רַבּוֹ עָלָה לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל.

אַגַּב, הַמַּעֲשֶׂה שֶׁהָיָה בָּזֶה, כִּי פַּעַם אַחַת נִתְעוֹרְרָה אֶצְלוֹ תְּשׁוּקָה חֲזָקָה לִנְסֹעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּבָא לְבַקֵּשׁ הַסְכָּמַת רַבּוֹ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ, עָנָה וְאָמַר לוֹ רַבּוֹ: "וּוילְסְט פָּארְן פָּאר, נָאר גֵי קֵדֶם אִין מִקְוֶה" [אִם אַתָּה רוֹצֶה לִנְסֹעַ - סַע, אַךְ קֹדֶם לֵךְ לַמִּקְוֶה].

וְאָכֵן, הָלַךְ רַבִּי נַחְמָן תֵּכֶף וּמִיָּד אֶל הַמִּקְוֶה, וְטָבַל הַרְבֵּה טְבִילוֹת, וְחָזַר וּבָא אֶל רַבּוֹ. שְׁאָלוֹ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ: "מָה רָאִיתָ בִּטְבִילָה רִאשׁוֹנָה?" הֵשִׁיב: "רָאִיתִי אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל". "מָה רָאִיתָ בִּטְבִילָה שְׁנִיָּה?" וְהֵשִׁיב: "רָאִיתִי אֶת יְרוּשָׁלַיִם". "מָה רָאִיתָ בִּטְבִילָה שְׁלִישִׁית?" וְהֵשִׁיב: "רָאִיתִי אֶת מְקוֹם הַמִּקְדָּשׁ". "מָה רָאִיתָ בִּטְבִילָה רְבִיעִית?" וְהֵשִׁיב: "רָאִיתִי אֶת קְדֻשֵּׁי קְדָשִׁים, אֲבָל אֶת הָאָרוֹן לֹא רָאִיתִי". אָמַר לוֹ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ: "דֶער אָרוֹן אִיז אִין מֶעזְ'בּוּז" [הָאָרוֹן הוּא בְּמֶעזְ'בּוּז], וְהֵבִין שֶׁאֵין רְצוֹן רַבּוֹ שֶׁיִּסַּע, וְעַל כֵּן כְּבָר לֹא הִתְעַקֵּשׁ יוֹתֵר, וְנִשְׁאַר אֶצֶל רַבּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו.

אַחַר הִסְתַּלְּקוּת רַבּוֹ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, הָיְתָה דַּרְכּוֹ שֶׁל רַבִּי נַחְמָן לְהִשְׁתַּטֵּחַ בְּכָל פַּעַם עַל צִיּוּנוֹ, וְגַם אָז - לֹא הִסְכִּים לוֹ רַבּוֹ לִנְסֹעַ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וּפַעַם אַחַת יָרַד מִצִּיּוּן רַבּוֹ בְּשִׂמְחָה וּבְרִקּוּדִים עַל שֶׁרַבּוֹ הִסְכִּים לוֹ לִנְסֹעַ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וּבָאֳמֶת נָסַע לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְהִשְׁתַּקַּע בְּעִיר־הַקֹּדֶשׁ טְבֶרְיָא, וְשָׁם נִטְמַן.

וְלִכְאוֹרָה הַמַּעֲשֶׂה עַל הַסְּפִינָה הָיְתָה בִּנְסִיעָתוֹ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל (אֲכַן יֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁנָּסַע פְּעָמִים לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל), וּמַמְשִׁיךְ רַבֵּנוּ זַ"ל וּמְסַפֵּר: **'פַּעַם אֶחָד לֹא הָיָה לָהֶם לֶחֶם וְלֹא אָכְלוּ כַּמָּה יָמִים, עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְאֵיזֶה עִיר. וְלֹא הָיָה שָׁם יְהוּדִים רַק יִשְׁמְעֵאלִים, וְלָקַח יִשְׁמְעֵאל אֶחָד אֶת רַבִּי נַחְמָן הַנַּ"ל וְנָתַן לוֹ לֶאֱכֹל. וְהוּא כְּבָר לֹא אָכַל כַּמָּה יָמִים וְנָטַל יָדָיו וּבֵרֵךְ בִּרְכַּת הַמּוֹצִיא. וְקֹדֶם שֶׁהִתְחִיל לֶאֱכֹל בָּא לוֹ עַל מַחְשַׁבְתּוֹ "אַל תִּלְחַם אֶת לֶחֶם רַע עָיִן"** (מִשְׁלֵי כג, ו), **וּמַחְשָׁבוֹת שֶׁלָּנוּ אֵינָם דָּבָר רֵיק כְּלָל (כְּךָ אָמַר רַבִּי נַחְמָן זְקֵנִי הַנַּ"ל בְּסִפּוּרוֹ מַעֲשֶׂה זוֹ). וְלֹא יָדַעְתִּי מַה לַּעֲשׂוֹת כִּי כְּבָר בֵּרַכְתִּי בִּרְכַּת הַמּוֹצִיא. אַךְ אַף־עַל־פִּי־כֵן הָיָה בְּדַעְתִּי לִמְנֹעַ מִלֶּאֱכֹל כְּלָל מֵחֲמַת הַמַּחְשָׁבָה הַזֹּאת. אַחַר כָּךְ בָּא עַל מַחְשַׁבְתּוֹ: "וְאֶת הָעֲרִבִים צִוִּיתִי לְכַלְכְּלֶךָּ"** (מְלָכִים א יז, ד) **וְאָז אָכַל'.**

כָּל מִי שֶׁקּוֹרֵא אֶת הַמַּעֲשֶׂה הַנִּפְלָא הַזֶּה, בְּוַדַּאי מִתְפַּעֵל מֵהַ"מּוֹפֵת" שֶׁמְּסֻפָּר בּוֹ, אֵיךְ צַדִּיק דָּבוּק בְּהַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא כָּל־כָּךְ עַד שֶׁעַל־יְדֵי פְּסוּקִים שֶׁנּוֹפְלִים בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ יוֹדֵעַ בְּאֵילוּ דְּרָכִים יֵלֵךְ וְכוּ', וּבְוַדַּאי הַהִתְפַּעֲלוּת מֵהַמַּעֲשֶׂה גְּדוֹלָה הִיא, אַךְ רַבֵּנוּ זַ"ל לָקַח אֶת זֶה לְכִוּוּן אַחֵר לְגַמְרֵי... אֲצֶל רַבֵּנוּ זַ"ל הָעִקָּר הוּא מַה יּוֹצֵא לָאָדָם "לְמַעֲשֶׂה" - אֵיךְ יִזְכֶּה לְהוֹצִיא לְמוּד שֶׁל הִתְחַזְּקוּת, לְמוּדִים חַיִּים, הִתְעוֹרְרוּת אֲמִתִּית לַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ! וְזֶה הֶמְשֵׁךְ הַשִּׂיחָה שָׁם:

'כְּמוֹ־כֵן לְעִנְיָן כָּל הַמַּחְשָׁבוֹת הַבָּאִים עַל הָאָדָם לְבִלְבְּלוֹ, אַחַר כָּךְ עוֹזְרוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְשׁוֹלֵחַ לוֹ מַחֲשָׁבָה אַחֶרֶת שֶׁל הִתְקָרְבוּת. כְּגוֹן לְעִנְיַן הַנִּזְכָּר לְעֵיל, שֶׁלִּפְעָמִים יִדְמֶה לְהָאָדָם בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ שֶׁאֵינוֹ רָאוּי לִהְיוֹת כְּבֵן לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ וְכֵיוֹצֵא בָּזֶה, אַף עַל פִּי כֵן עָלָיו לַעֲשׂוֹת אֶת שֶׁלּוֹ כַּנַּ"ל, וְאַחַר כָּךְ יַעְזְרוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁלַח לוֹ מַחֲשָׁבוֹת שֶׁל הִתְקָרְבוּת. כִּי בֶּאֱמֶת כָּל יִשְׂרָאֵל כֻּלָּם קְרוּיִים בָּנִים אֲצִלּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל כֵּן רָאוּי לָנוּ לְפָרֵשׁ שִׂיחָתֵנוּ וְצַעֲרֵנוּ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ כְּבֵן הַקּוֹבֵל לִפְנֵי אָבִיו'.

הֲרֵי שֶׁרַבֵּנוּ זַ"ל לָמַד אֶת הַלֶּקַח מֵהַסִּפּוּר הַזֶּה אַחֶרֶת לְגַמְרֵי מִמַּה שֶּׁחוֹשְׁבִים... רַבֵּנוּ זַ"ל הוֹצִיא מֵהַמַּעֲשֶׂה

הַזֶּה לִמּוּד נוֹרָא וְנִפְלָא שֶׁל הִתְחַזְּקוּת שֶׁאָדָם צָרִיךְ לְזֶה מֶשֶׁךְ כָּל יְמֵי חַיָּיו: לִפְעָמִים נִדְמֶה לָאָדָם שֶׁמַּרְאִים לוֹ מַחֲשָׁבָה שֶׁל הִתְרַחֲקוּת, וְהוּא מַרְגִּישׁ מַמָּשׁ מְרָחָק וּמְיֹאָשׁ מִכָּל דָּבָר שֶׁבִּקְדֻשָּׁה, וְנִכְנָסוֹת בְּמֹחוֹ כָּל מִינֵי רִגְשׁוֹת־אַשְׁמָה וּמַחֲשָׁבוֹת שֶׁל "מַה כְּבָר אֲנִי שָׁוֶה... מַה יֵּצֵא מִמֶּנִּי"...

אֲבָל עָלָיו לְהַכְנִיס הֵיטֵב בְּדַעְתּוֹ, שֶׁהוּא תָּמִיד בֵּן חָבִיב לְהַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא, וְהוּא יִתְבָּרַךְ אָבִינוּ אָב הָרַחֲמָן הַמַּמְתִּין לְמוֹצָא פִּינוּ: **הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא מְחַכֶּה וּמְצַפֶּה לִשְׁמֹעַ אֶת קוֹלְךָ, אַל תִּתְרַשֵּׁל חַס וְשָׁלוֹם מִלְּדַבֵּר אֵלָיו!** וְעַל־יְדֵי שֶׁתִּהְיֶה חָזָק בָּזֶה - תִּרְאֶה סוֹף־כָּל־סוֹף לְאֵיזוֹ הִתְקָרְבוּת אַתָּה תִּזְכֶּה...

וְזֶהוּ כָּל הַסּוֹד שֶׁל פָּרָה אֲדֻמָּה: אָדָם עָבַר מַה שֶּׁעָבַר, נָפַל בְּמַה שֶׁנָּפַל, הוּא מַרְגִּישׁ מְרָחָק, הוּא מַרְגִּישׁ גָּרוּעַ עִם עַצְמוֹ, לֹא יוֹדֵעַ לָשִׂית עֵצָה לְנַפְשׁוֹ, בָּא הַצַּדִּיק וְאוֹמֵר לְךָ: **יֵשׁ לְךָ אֶפְשָׁרוּת לְהִטָּהֵר! גַּם אַתָּה יָכוֹל לִהְיוֹת טָהוֹר!** וּמָה עוֹשֶׂה הַסָּמ"ךְ־מ"ם? מַכְנִיס לוֹ בְּרֹאשׁ: אֵין לְךָ תַּקָּנָה, זֶה לֹא בִּשְׁבִילְךָ, עָזוֹב כְּבָר...

שֶׁזֶּה כְּלָל הַמְּנִיעוֹת וְהַבִּלְבּוּלִים שֶׁעוֹבְרִים עַל הָאָדָם, וּמֵחֲמַת כֵּן נוֹטֶה לְהִתְרַשֵּׁל מֵעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, חַס וְשָׁלוֹם, אֲבָל מְגַלֶּה לָנוּ רַבֵּנוּ זַ"ל, שֶׁאָסוּר לָאָדָם לְאַבֵּד עֶשְׂתּוֹנוֹתָיו, אֶלָּא לִזְכֹּר תָּמִיד שֶׁהוּא בֵּן חָבִיב אֲצִלּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִזְכֶּה לְהִתְקָרְבוּת אֲמִתִּית וּלְטָהֳרָה עֶלְיוֹנָה, טָהֳרַת פָּרָה אֲדֻמָּה.

וְזֶהוּ שֶׁכָּל עִנְיַן טָהֳרַת פָּרָה אֲדֻמָּה הִיא כְּנֶגֶד טֻמְאַת חֵטְא הָעֵגֶל, כִּי גַּם שָׁם הָיְתָה נְפִילָה מְאֹד מְאֹד חֲזָקָה עַל יְדֵי הָעֵרֶב־רַב, שֶׁהִכְשִׁילוּ אֶת עַם־יִשְׂרָאֵל בְּמַה שֶׁהִכְשִׁילוּ, כַּמּוּבָא - אֲבָל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ - הַצַּדִּיק הָאֱמֶת, עָמַד בְּמִסִּירוּת נֶפֶשׁ, וְלֹא הִרְפָּה לְרֶגַע, עַד שֶׁפָּעַל רַחֲמִים אֲמִתִּיִּים עַל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְנִמְשָׁךְ עַל יְדֵי זֶה טָהֳרַת פָּרָה אֲדֻמָּה, שֶׁזֶּה רוֹמֵז עַל הַהִתְרַחֲקוּת וְהַהִתְקָרְבוּת הַנַּ"ל, 'מַחֲשָׁבָה שֶׁל הִתְרַחֲקוּת' זֶה עִנְיַן חֵטְא הָעֵגֶל, וְאַחַר כָּךְ כְּשֶׁהִגִּיעָה הַטָּהֳרָה שֶׁל פָּרָה אֲדֻמָּה זֶה עִנְיַן 'מַחֲשָׁבָה שֶׁל הִתְקָרְבוּת', שֶׁזּוֹכֶה לְטָהֳרָה אֲמִתִּית.

וְכָזֶה מְיֻשֶּׁבֶת הֵיטֵב הַתְּמִיהָה דִּלְעֵיל מַדּוּעַ רַשַׁ"י הֵבִיא רַק בַּסּוֹף אֶת הַטְּעָמִים הַנִּפְלָאִים לְעִנְיַן פָּרָה אֲדֻמָּה, וְלֹא מִיָּד בַּתְּחִלָּה, כִּי מַה שֶּׁמּוּבָא בַּתְּחִלָּה הוּא עִנְיַן 'מַחֲשָׁבָה שֶׁל הִתְרַחֲקוּת' - שֶׁהִנֵּה אָמְנָם יֵשׁ אֶת הַפָּרָה אֲדֻמָּה, אֲבָל הַשָּׂטָן וְאֻמּוֹת הָעוֹלָם מְנַסִּים לְהַרְחִיק: "מַה טַּעַם יֵשׁ בָּזֶה... זֶה סְתָם"... וּבֶאֱמֶת יֵשׁ נִסָּיוֹן לָאָדָם הָאִם לְהַקְשִׁיב לָהֶם, אוֹ לִבְרֹחַ מִקּוֹלָם הַטָּמֵא, וְאִם זוֹכֶה וְעוֹמֵד בַּנִּסָּיוֹן, וְיוֹדֵעַ וָעֶד אֲשֶׁר טָהֳרָתוֹ מוּכָנָה וּמְזֻמֶּנֶת לוֹ, רַק עָלָיו לְהִמָּנַע מִלְּהַטּוֹת אָזְנוֹ לְקוֹל הַבָּרָה דְּסִטְרָא אָחֳרָא, סוֹף־כָּל־סוֹף יִזְכֶּה לַטְּעָמִים הַנִּפְלָאִים - שֶׁבָּאִים דַּיְקָא אַחַר כָּךְ, אַחַר שֶׁזָּכָה לֹא לִפֹּל מֵהַ'מַּחֲשָׁבָה שֶׁל הִתְרַחֲקוּת', אֲזַי זוֹכֶה לְ'מַחֲשָׁבָה שֶׁל הִתְקָרְבוּת', מִתְגַּלִּים לוֹ הַטְּעָמִים הַנִּפְלָאִים, וּמִתְקַיְּמִים בּוֹ אֵלּוּ הַטְּעָמִים: **"תָּבוֹא אִמּוֹ וּתְקַנַּח צוֹאַת בְּנָהּ"** - 'אִמּוֹ' דַּיְקָא, כִּי אִיתָא בִּדְבָרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל (לִקּוּטֵי־מוֹהֲרַ"ן, חֵלֶק א', סִימָן עח) שֶׁהַדִּבּוּר נִקְרָא "אֵם הַבָּנִים" - כְּאֵם הַהוֹלֶכֶת תָּמִיד עִם בְּנֶיהָ, וְאֵינָהּ שׁוֹכַחַת אוֹתָם, כֵּן הַדִּבּוּר, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁכִינָה, הוֹלֶכֶת עִם הָאָדָם תָּמִיד, עַיֵּן שָׁם; וּבָזֶה תְּלוּיָה כָּל טָהֳרָתוֹ שֶׁל אָדָם, שֶׁזּוֹכֶה לְדִבּוּר קָדוֹשׁ, שֶׁזּוֹ כָּל טָהֳרַת פָּרָה אֲדֻמָּה - **"וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ"**, שְׂפָתֵינוּ דַּיְקָא, עִנְיַן הַדִּבּוּר וְהָאֲמִירָה, בָּזֶה זוֹכִים לְהִטָּהֵר טָהֳרָה אֲמִתִּית וּשְׁלֵמָה, וְזוֹכִים לְהִתְקָרְבוּת אֲמִתִּית לְהַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא וּלְצַדִּיקָיו הַקְּדוֹשִׁים, וּלְהִשָּׁמֵר מִקּוֹלָם הַטָּמֵא שֶׁל הָרְשָׁעִים.

יְזַכֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמֵנוּ בֶּאֱמֶת טָהֳרַת פָּרָה אֲדֻמָּה, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכֶּה לְהִתְקָרְבוּת אֲמִתִּית - הַבָּאָה דַּיְקָא אַחַר הַהִתְרַחֲקוּת, וְיִקַּיֵּם (יְשַׁעְיָהוּ לה, י) "וּפְדוּיֵי ה' יְשֻׁבוּן וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֹאשָׁם שָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה יַשִּׂיגוּ וְנָסוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה", בִּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן וְאָמֵן!

שביבי אור, לימודים חיים, היוצאים ונובעים מפרשת השבוע:

אמונה

א. פרשת **חקת** הוא לימוד של אמונה, כי 'חק' הוא ללא טעם (רש"י), כן היא האמונה - ללא שום חכמות והשכלות, אלא תמימות ופשיטות גמורה.

שלא יכנס זבל!

ב. בפרשת "מי מריבה", אומר הפסוק: **"קַח אֶת הַמַּטֶּה וְהַקְהֵל אֶת הָעֵדָה - 'קח את המטה'** הוא ענין שהצדיק מוכרח שיהיה לו 'מטה', היינו שילך עם כל הכוחות ללא שום פחד ומורא! כי לפעמים צריכים לילך במלוא חומרת הדין, ובעיקר בחינוך ילדי ישראל הקדושים, כמה צריכים לשמור עליהם!

<u>כמה צריכים ללמד ילדים על שמירת וצניעות הדיבור! לא לדבר מילים לא יפות! לא להוציא מהפה מילים לא צנועות!</u>

מאיפה זה מגיע? הגמרא מלמדת אותנו (שלהי מסכת סוכה): **שותא דינוקא בשוקא - או דאבוה או דאימיה**; מה שהילד מדבר בחוץ, זה או מהאבא או מהאמא! **הילד מגלה מה קורה בבית!** אם הילד מגיע לכיתה, ומספר לכל הסובבים אותו דברים לא כשרים ודיבורים לא יפים ולא ראויים, **איפה הוא ראה ושמע את זה? בבית!**

<u>אם יש לך מכשיר טמא, מה אתה מצפה מהילדים שלך?! אם יש בבית נגע של מכשירים טמאים, מה אתה רוצה שיצא מהילד שלך?! אתה הורס את הילדים בידיים שלך!!!</u>

איך אפשר להנחיל לילדים חינוך קדוש וטהור אם יש בבית מכשירים פרוצים, טמאים ומטומאים?! **הילדים רואים הכל!** והם מעבירים אח"כ את הכל הלאה... **כשמסתכלים על ילד - רואים בדיוק מהו הבית שלו, את הכל יכולים לראות על הילד!**

וצריכים לחנך את שאר הילדים: **אם שומעים ילד מוציא מהפה שלו מילה מגונה, מיד מפסיקים אותו ודורשים ממנו "תפסיק! אנחנו לא רוצים לשמוע ניבול פה!" וצריכים לשים את האצבעות בתוך האוזניים, ולא לשמוע!** ואז יבין הילד מהי חומרת מעשיו...

הכלל, הורים שהם חסים וחומלים על ילדיהם, יישמרו עד מאד לבלי להכניס את נגע הצרעת לביתם - מכשירים טמאים, **זו טומאה שהורסת ומחריבה את הכל!**

אַל תִּתֵּן שֶׂיְכְנֵס בַּבַּיִת שֶׂלְּךָ זֶבֶל!

לנקות את הפה

ג. ילדים אינם יודעים כלום, ומה שמחדירים בהם - זה מה שנכנס בהם; צריך ללמד ילד: עם פה טמא - לא יכולים ללמוד תורה; אם יש לאדם פה טמא, זה מטמא רחמנא ליצלן את התורה; צריכים מקודם לנקות את הפה! צריכים לנקות את הלשון מכל מיני דיבורים לא יפים! **אם לא מחנכים את הילד בגיל הזה, מה רוצים ממנו אח"כ?... צריך להחדיר בילד: לא לדבר דברים לא צנועים! לא לנבל את הפה! לשמור על נקיות הלשון! לא לפגום את הפה! הפה הוא קדוש!**

הלימוד של "מי מריבה"

ד. הפסוק אומר: **"וַיָּרֶם מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ וַיַּךְ אֶת הַסֶּלַע בְּמַטֵּהוּ פַּעֲמָיִם וַיֵּצְאוּ מַיִם רַבִּים"**, ובאמת הציווי היה לדבר אל הסלע. כאמור, אלו דברים עדינים מאד, ונאמר מהו **המסר** שיוצא מזה:

הנה הקב"ה אמר אח"כ למשה ואהרן: **"יַעַן לֹא הֶאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעֵינֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֵן לֹא תָבִיאוּ אֶת הַקָּהָל הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ"** וגו', ולכאורה לא מובן מהו **"לא האמנתם בי"**, הלא על משה רבינו כתוב (במדבר יב, ז) "בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא" - הוא זכה להגיע לשיא של אמונה, א"כ מהו "יען לא האמנתם בי **להקדשני**"?

הענין הוא כפי שמסביר רש"י: **כאן היה צריך ללמד לכולם מהו כח הדיבור! עם דיבורו, אדם יכול לפעול את הכל! לא צריכים להרביץ, לא צריכים להכות, <u>צריכים לדבר!</u>**

והוא לימוד חי לחינוך הילדים - מוהרא"ש היה תמיד מדבר מזה: להכות ילדים - לתת להם סטירות וכו', **זו לא הדרך!** רבינו היה מאד נגד זה, וזה לא מועיל **<u>כלום</u>!** ההפך, זה גורם שהילד יתפרע יותר!... מה **כן** צריכים? **להסביר** לו עם **דיבורים ברורים** מה רוצים ממנו...

ואם היה משה רבינו רק מדבר אל הסלע, ואעפ"כ עדיין לא היה יוצא מים - **"רבש"ע, תרחם! אינני יודע מה קורה כאן, תעזור שיצאו מים!"** ועי"ז היה גורם **"לְהַקְדִּישֵׁנִי"**, כי יעשו קל וחומר: "אם אבן יכולה להוציא מים ע"י תפילה, כ"ש אנחנו"... הענין הזה היה חסר ב"מי מריבה" [כמובן, בְּדִקּוּת מאד גדולה].

התורה הקדושה היא 'תורת חיים', והיא מלמדת אותנו איך אנחנו יכולים לעבור את החיים לשלום! זכינו לכזה רבי שהוא מגלה לנו את סודות התורה, שרשי התורה! ועלינו להחיות את עצמנו **"איזה רבי יש לנו!"...**

צריכים ללמד את הילדים שיכבדו את צוות התלמוד תורה שמוסרים נפשם בעבורם. **אבל אם הורים לא מכבדים, איך הם רוצים שהילדים יכבדו?!... זה לא הולך ביחד! אם הילדים 'מריחים' איזה ריח כלשהו של זלזול בצוות של הת"ת - זה הדבר הכי גרוע! איך אתה רוצה שהילד יתגדל עם דרך ארץ ומידות?!...**

יש הורים שלא משלמים 'שכר לימוד' - **איזו רשעות ואיזה ביזיון זה! לא משלם אגורה שחוקה, וזה בכלל לא מעניין אותו... אדם צריך לשתף פעולה עם הת"ת - הן אם זה בכסף שדרוש לשלם, והן אם זה בעניין חינוך ילדיו; <u>אלו הילדים שלך!</u>**

כשהמלמד רוצה לטכס עצה לגבי הבן שלך - תשתף אִתּוֹ פעולה, תראה מה יכולים לעשות בשביל הילד, וכשיש אילו בעיות מתבוננים היטב: **אולי יש לך בבית איזה מכשיר טמא?! "זה רק לביזנעס... זה אצל אשתי לעסקיה"... <u>הרי מצאנו את הבעיה</u>! ומה אתה רוצה מהילדים שלך?! מה אתה מצפה מהם?!...**

ב"ה יש לנו מלמדים יראי שמים המוסרים נפשם לקרב את כולם, אבל **תשתף פעולה!** ואם תצייית - בעז"ה תראה נחת דקדושה, אמן ואמן!